

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudkyň Mgr. Gabriely Bašné a Mgr. Aleny Krýlové v právní věci žalobce: **R. K.**, proti **Generálnímu ředitelství cel**, se sídlem Praha 4, Budějovická 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20.1.2011, č.j. 2102/2011-900000-302, sp. zn.: 5717/2010-060100-21,

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání rozhodnutí uvedeného v záhlaví tohoto rozsudku, kterým byl k jeho odvolání změněn výrok rozhodnutí Celního ředitelství Hradec Králové č.j. 7416-4/2010-060100-21 ze dne 14.9.2010, o odmítnutí poskytnout informace tak, že text: „§ 11 odst. 1 písm. a)“ byl nahrazen textem „§ 2 odst. 3 a § 3 odst. 3“.

Žalobce nejprve v obecné rovině namítal nezákonnost napadeného rozhodnutí pro rozpor s čl. 2 odst. 2 a čl. 17 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, neboť nebyly naplněny zákonem stanovené podmínky pro odmítnutí jeho žádosti o poskytnutí informací.

Konkrétně nesouhlasil s právním posouzením své žádosti o nahlédnutí do trestního spisu, jako požadavku vyloučeného z režimu zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím v rozhodném znění (dále jen „informační zákon“). Odmítl názor správních orgánů, že se mělo jednat o požadavek na provedení úkonu, který měl být realizován v souladu s § 65 zák. č. 141/1961 Sb., trestní řízení soudní v rozhodném znění (dále jen „trestní řád“). Poukázal na smysl a účel informačního zákona, kterým je zajistit občanské veřejnosti možnost kontroly veřejné moci. Oproti tomu trestní řád upravuje postup orgánů

činných v trestním řízení. Připustil, že v době, kdy žádost o poskytnutí informací podal, nesvědčilo mu dle § 65 trestního řádu žádné procesní postavení opravňující jej k nahlédnutí do trestního spisu. Zdůraznil, že žalobou napadeným rozhodnutím mu bylo znemožněno realizovat kontrolu veřejné (státní) moci, a to zákonnosti postupu celních orgánů.

Rovněž nesouhlasil s tvrzením správních orgánů, že jím požadované informace, tj. předmětný trestní spis, neměly k dispozici. Jejich vysvětlení, že trestní spis byl předán Policii ČR dne 8.6.2006, aniž by si z něj pořídily kopie či jiné záznamy, označil za nepravdivé a nelogické. Dovodil, že absence trestního spisu by služebním funkcionářům znemožnila výkon činností dle § 45 odst. 2 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sil ve znění rozhodném (dále jen „o služebním poměru“) např. hodnocení podřízených příslušníků. Poukázal na první stranu spisu vedeného Celním ředitelstvím Hradec Králové sp.zn. HK-0635/TS-01/06, na níž je v levém horním rohu vepsáno „Stejnopis“ a pod ním „Rok skartace 2019“ a ve spodní části listiny „Převzal 8.6.2006 spis - stejnopis HK-0635/TS-01/06 viz spisový přehled“. Dále poukázal na referát žalovaného, který na poslední straně rozhodnutí č.j. 2102/2011-900000-302 rozdělovníkem rozeslal jeden stejnopis tohoto rozhodnutí „Celnímu ředitelství Hradec Králové, Originál – správní spis“.

Závěrem konstatoval, že správní orgán I. stupně je povinen disponovat s jím požadovanými informacemi, neboť vznikly v jeho působnosti.

Žalobce navrhl soudu, aby jak rozhodnutí žalovaného, tak rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil a správnímu orgánu I. stupně nařídil, aby žalobci požadované informace poskytl.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě odmítl žalobní námitky a odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí.

Zdůraznil, že podle informačního zákona nelze uskutečnit žalobcem požadované nahlížení do trestního spisu, nýbrž je třeba postupovat dle ustanovení trestního řádu, kterým je upraven i tento postup, tj. nahlížení do trestního spisu. Nesouhlasil s žalobcovým výkladem § 65 trestního řádu. Naopak konstatoval, že v případě požadavku nahlédnutí do trestního spisu je trestní řád zvláštním právním předpisem ve vztahu k informačnímu zákonu. Vzhledem k tomu, že žalobce byl v trestním řízení (jehož spis požaduje po správním orgánu I. stupně připravit k nahlížení) v procesní pozici obviněného, tak se v jeho případě nemůže jednat o kontrolu ze strany občanské veřejnosti. Kontrolu zákonnosti postupu celních orgánů v trestním řízení je totiž oprávněn konat pouze státní zástupce či soud, nikoli obviněný s poukazem na občanskou kontrolu.

Odmítl žalobcovo tvrzení, že správní orgány mají k dispozici jím požadované informace, resp. jím požadovaný trestní spis. Zdůraznil, že trestní spis byl správním orgánem předán Policii ČR, která jej rovněž postoupila, a spis se nacházel u Krajského soudu v Hradci Králové. Zdůraznil, že žádné další vyhotovení trestního spisu správní orgány nemají, o čemž svědčí předkládací zpráva správního orgánu I. stupně č.j. 5717/2010-060100-021 ze dne 26.10.2010, vyjádření oddělení 33 správního orgánu I. stupně č.j. 7126/2010-060100-33 ze dne 12.5.2010. Navíc trestní řád neumožňuje vedení vícero trestních spisů. Připustil, že použitý pojem „stejnopis“ na první straně trestního spisu byl zavádějící. Dále, pokud žalobce upozorňoval na uvedení roku skartace na první straně trestního spisu, jednalo se o údaj, který byl povinně uváděn na každé listině, avšak platil jen v případě, že by spis měl příslušný správní orgán v daný okamžik k dispozici. Upozornil, že toto tvrzení nebylo žalobcem

uplatněno v odvolacím řízení, proto se s ním žalovaný nemohl vypořádat v napadeném rozhodnutí.

Závěrem konstatoval, že z obsahu žádosti je patrné, že požadovanými informacemi žalobce sám disponuje, proto se žalovanému podání žaloby jeví jako nadbytečné, motivované toliko snahou pomstít se celním orgánům za zahájení trestního řízení proti žalobci.

Žalovaný navrhl soudu, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Ve vyjádření ze dne 13.11.2015 žalovaný poukázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č.j. 1 As 44/2010, v němž byla rovněž řešena otázka nahlížení do trestního spisu prostřednictvím žádosti o informace.

Na základě podané žaloby přezkoumal soud napadené rozhodnutí z hlediska uplatněných žalobních bodů a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, jak soudu ukládá ust. § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění rozhodném („dále jen s.ř.s.“). V souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., rozhodl soud bez nařízení jednání, když žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce se ve stanovené lhůtě nevyjádřil, a má se tedy za to, že s takovým postupem souhlasí.

Ze správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti:

Dne 2.4.2010 podal žalobce ke správnímu orgánu I. stupně žádost o poskytnutí následujících informací:

- 1) aby byl seznámen s kompletním trestním spisem vedeným správním orgánem I. stupně, které se podílelo (celníky K., H., K.) v postavení policejního orgánu na trestním řízení v jeho věci (skončeno zprošťujícím rozsudkem žalobce Krajského soudu v Hradci Králové sp.zn. 6 T 1/2008), s tím, nechť je mu oznámeno, kdy a kde bude moci do trestního spisu přijít nahlížet,
- 2) sdělení jmen a služebních hodností všech celníků zodpovědných za provádění procesních úkonů v dané trestní věci,
- 3) sdělení, zda služební funkcionáři zjistili pochybení celníků v souvislosti s jejich účastí na daném trestním řízení.

Správní orgán I. stupně ve věci rozhodl již dne 21.4.2010 č.j. 5720/2010-060100-21 tak, že žádost žalobce odmítl. Žalovaný však k odvolání žalobce rozhodnutím ze dne 29.7.2010, sp.zn. 5717/2010-060100-21 rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil a věc mu vrátil k novému projednání.

Poté správní orgán I. stupně dopisem ze dne 14.9.2010 sp. zn. 7416-5/2010-060100-21, odpověděl žalobci k jeho požadavku obsaženém v bodu č. 3 žádosti tak, že odpovědný služební funkcionář se nezabýval otázkou pochybení celníků Celního ředitelství v Hradci Králové v souvislosti s předmětným trestním řízením. Vysvětlil, že zákonnost a správnost veškerých trestně-právních procesních úkonů příslušníků Celní správy ČR je oprávněn hodnotit jen dozorující státní zástupce dle § 174 trestní řád. Poukázal na to, že Vrchní soud v Praze neshledal v rámci přípravného řízení žádná pochybení. Zároveň byl žalobce informován, že je oprávněn nahlédnout do jím požadovaného trestního spisu v sídle Krajského soudu v Hradci Králové.

Dále správní orgán I. stupně vydal rozhodnutí ze dne 14.9.2010_sp. zn. 7416-4/2010-060100-21, kterým žádost žalobce částečně odmítl, co do jím uplatněných požadavků v bodech č. 1 a č. 2 žádosti, podle § 11 odst. 1 písm. a) a podle § 15 informačního zákona. Rozhodnutí bylo odůvodněno tak, že správní orgán I. stupně předal kompletní, žalobcem požadovaný, spisový materiál dne 6.6.2006 s doplněním dne 8.6.2006 Policii ČR, Útvaru odhalování nelegálních výnosů a daňové kriminality, SKPV expozituře v Hradci Králové. Konstatoval, že žádná právní norma nestanoví správním orgánům povinnost shromažďovat a vést předmětné dokumenty ve více provedeních, proto nelze žalobci umožnit nahlížení do předmětného spisu ani do jeho části. Uvedl, že žalobci nelze sdělit ani jména a služební hodnosti všech celníků, kteří činili procesní úkony v trestní věci vztahující se k jeho osobě, jelikož správní orgán I. stupně nemá spisový materiál v držení a nevede ani žádné evidence, ze kterých by bylo možné získat tyto informace.

Žalobce proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal dne 24.9.2010 odvolání. V odvolání namítal jednak nesprávný odkaz na § 11 odst. 1 písm. a) informačního zákona, a rovněž tak nepřezkoumatelnost odvoláním napadeného rozhodnutí. Nepřezkoumatelnost spatřoval v absenci důkazů prokazujících tvrzení správního orgánu I. stupně, že nemá jím požadované informace k dispozici. V rozhodnutí postrádal právní rozbor povinnosti evidovat a spravovat žalobcem požadované informace správním orgánem I. stupně. Upozornil, že by mělo být zákonou povinností správního orgánu I. stupně požadované materiály obstarat, pokud s nimi již nedisponuje. Nesouhlasil ani se závěrem správního orgánu I. stupně, že jím požadovanými informacemi nedisponuje a ani s tvrzením o nevedení evidence, z níž by bylo možné zjistit jména a služební hodnosti odpovědných celníků.

Žalovaný dne 20.1.2011 rozhodl žalobou napadeným rozhodnutím tak, že text: „§ 11 odst. 1 písm. a)“ ve výroku odvoláním napadeného rozhodnutí nahradil textem „§ 2 odst. 3 a § 3 odst. 3“. V odůvodnění uvedl, že žalobce ve své žádosti požadoval umožnění fyzického úkonu, a to nahlédnutí do spisu. Proto žádosti již s odkazem na § 3 odst. 1 informačního zákona nelze vyhovět, neboť jejím předmětem není informace určitým způsobem hmotně zachytitelná. Tedy žádost o provedení úkonu nelze posoudit jako žádost o poskytnutí informace.

Zdůraznil, že žalobce byl účastníkem trestního řízení, jehož spis nyní požaduje k nahlédnutí. Přičemž účastník je oprávněn do trestního spisu nahlížet dle § 12 odst. 6 a § 65 trestního řádu, proto správní orgán I. stupně pochybil, když rozhodl ohledně bodu č. 1 žádosti žalobce, tj. o požadavku fyzicky nahlédnout do trestního spisu podle informačního zákona. Konstatoval, že v důsledku procesní ekonomie řízení, nepřistoupí ke zrušení odvoláním napadeného rozhodnutí. Dovodil, že správně měl být bod č. 1 žádosti vyřízen neformálním sdělením.

Upřesnil formulaci správního orgánu I. stupně tak, že požadovaný trestní spis jím byl předán přímo dozorujícímu státnímu zástupci dle § 157 odst. 2, § 159, § 161, § 162 a § 174 trestního řádu. Připustil, že v odvoláním napadeném rozhodnutí nejsou uvedeny žádné důkazy svědčící o předání spisu správním orgánem, tyto však jsou ve správním spise založeny. Konkrétně se jedná o dopis celního ředitelství č.j. 9286/06-0601-35 ze dne 6.6.2006, ve kterém je uvedeno, že trestní spis správní orgán I. stupně předal Policii ČR, kopie prvního listu trestního spisu, na němž je vyznačeno převzetí trestního spisu Policií ČR dne 8.6.2006 a potvrzení Krajského soudu v Hradci Králové, že spis se ke dni 14.9.2010 nachází v jejich spisovně. Přestože tyto důkazy nejsou uvedeny v odvoláním napadeném rozhodnutí, tato skutečnost nezpůsobuje nepřezkoumatelnost předchozího rozhodnutí. Žalovaný se ztotožnil se závěrem správního orgánu I. stupně, že pokud správní orgán nedisponuje trestním spisem, nelze žalobci sdělit jím požadované informace, uvedené pod bodem č. 1 a č. 2 žádosti. Poukázal na ustanovení trestního řádu, z nichž vyplývá povinnost vést v každé trestní věci

pouze jeden spis. Dále uvedl, že v okamžiku ukončení prověřování je celní orgán povinen předat trestní spis Policii ČR dle § 162 odst. 1 trestního řádu. Tímto okamžikem pro něj případ končí a další úkony již činí pouze Policie ČR. Celní orgány nevedou žádnou evidenci ve vztahu k trestnímu spisu, a to ani evidenci osob provádějících úkony v trestním řízení. Zdůraznil, že správní orgán I. stupně si žalobcem požadované informace nemůže opatřit, neboť to trestní řád nepřipouští (viz. záznam z celního ředitelství ze dne 12.5.2010, č.j. 7126/20160100-33). Zdůraznil, že dozor nad zachováváním zákonnosti v přípravném řízení vykovává státní zástupce dle § 174 trestního řádu. Kontrola plnění služebních úkonů služebními funkcionáři je omezena v přípravném řízení dozorem státního zástupce a trvá jen do okamžiku předání trestního spisu Policii ČR.

Ztotožnil se s postupem správního orgánu I. stupně, který žalobci odmítl sdělit informace uvedené v bodě č. 2 jeho žádosti a současně jej poučil o možnosti nahlédnout do trestního spisu v sídle Krajského soudu v Hradci Králové.

Žalovaný vysvětlil, že ke změně výroku odvoláním napadeného rozhodnutí přistoupil proto, že žadatel v bodě č. 1 své žádosti požadoval provedení úkonu, který není možné považovat za informaci dle § 3 odst. 3 informačního zákona, čímž je dle § 2 odst. 3 informačního zákona z působnosti tohoto zákona vyloučen. Konstatoval, že pochybení správního orgánu I. stupně v nesprávném odkazu na zákonná ustanovení nebylo tak závažné, aby muselo dojít ke zrušení odvoláním napadeného rozhodnutí.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Podle § 2 odst. 3 informačního zákona se na poskytování informací nevztahuje, které jsou předmětem průmyslového vlastnictví, a dalších informací, pokud zvláštní zákon upravuje jejich poskytování, nevztahuje zejména vyřízení žádosti včetně náležitostí a způsobu podání žádosti, lhůt, opravných prostředků a způsobu poskytnutí informací.

Podle § 3 odst. 3 informačního zákona informací se pro účely tohoto zákona rozumí jakýkoliv obsah nebo jeho část v jakékoliv podobě, zaznamenaný na jakékoliv nosiči, zejména obsah písemného záznamu na listině, záznamu uloženého v elektronické podobě nebo záznamu zvukového, obrazového nebo audiovizuálního.

Podle § 65 odst. 1 trestního řádu obviněný, poškozený a zúčastněná osoba, jejich obhájci a zmocněnci mají právo nahlížet do spisů, s výjimkou protokolu o hlasování a osobních údajů svědka podle § 55 odst. 2, činit si z nich výpisky a poznámky a pořizovat si na své náklady kopie spisů a jejich částí. Totéž právo mají zákonní zástupci obviněného, poškozeného nebo zúčastněné osoby, jestliže tyto osoby jsou zbaveny způsobilosti k právním úkonům nebo je-li jejich způsobilost k právním úkonům omezena. Jiné osoby tak mohou činit se souhlasem předsedy senátu a v přípravném řízení se souhlasem státního zástupce nebo policejního orgánu, jen pokud je toho třeba k uplatnění jejich práv.

Podle § 65 odst. 2 trestního řádu v přípravném řízení může státní zástupce nebo policejní orgán právo nahlédnout do spisů a spolu s tím ostatní práva uvedená v odstavci 1 ze závažných důvodů odepřít. Závažnost důvodů, ze kterých tato práva odepřel policejní orgán, je na žádost osoby, již se odepření týká, státní zástupce povinen urychleně přezkoumat. Tato práva nelze odepřít obviněnému a obhájci, jakmile byli upozorněni na možnost prostudovat spisy, a při sjednávání dohody o vině a trestu.

Podle § 65 odst. 3 trestního řádu tomu, kdo měl právo být úkonu přítomen, nemůže být odepřeno nahlédnutí do protokolu o takovém úkonu. Obviněnému a jeho obhájci nemůže být odepřeno nahlédnutí do usnesení o zahájení trestního stíhání (§ 160 odst. 1).

Žalobce v žalobě předně namítal nesprávné právní posouzení své žádosti podané podle informačního zákona, jako požadavku vyloučeného z režimu tohoto zákona.

Soud nejprve poukazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 1.12.2010 č.j. 1 As 44/2010 – 103 v němž Nejvyšší správní soud uvedl, že: „*Ustanovení § 65 trestního řádu ve spojení s § 2 odst. 3 informačního zákona vylučuje aplikaci posléze uvedeného zákona v situaci, kdy se určitá osoba domáhá nahlédnutí do trestního spisu. Nahlédnout do trestního spisu lze toliko v režimu § 65 trestního řádu, nikoliv v režimu informačního zákona.*“ Obdobně konstatoval Krajský soud v Ostravě v rozhodnutí ze dne 6.3.2014 č.j. 22 A 220/2011-29, jehož právní věta zní: „*Žádost o nahlížení do spisu, nikoli o poskytnutí konkrétní informace ze spisu, neodpovídá podmínkám, za nichž zákon č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, upravuje právo svobodného přístupu k informacím. Na tomto závěru nemění nic skutečnost, že povinný subjekt může dle okolností případu poskytnout informaci umožněním nahlédnout do spisu.*“

Soud taktéž odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 15.9.2008, č.j. 6 As 52/2007-18, v němž bylo konstatováno, že: „*žádost o informace (byť by byly obsaženy ve správních spisech) podanou dle zákona č. 106/1999 Sb. o svobodném přístupu k informacím, nelze odmítnout s odůvodněním, že jde o žádost o nahlédnutí do spisu § 23 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád). Správní orgán posoudí, zda je informace dle zákona o svobodném přístupu k informacím oprávněn poskytnout či nikoli.*“ Nejvyšší správní soud tedy konstatoval, že pokud se žadatel domáhá poskytnutí informací dle informačního zákona, má být o jeho žádosti rozhodováno dle citovaného zákona, byť by se jednalo o poskytnutí informací ze správního spisu, nelze však jeho žádost odmítnout s poukazem na speciální právní úpravu tehdy účinného § 23 správního řádu. Žalovaný je povinen posoudit, zda se žadatel domáhal poskytnutí takových informací, které povinný subjekt není ve smyslu příslušných ustanovení zákona o svobodném přístupu k informacím povinen poskytnout.

Z výše uvedeného jednoznačně vyplývá, že správní orgány žalobcovu žádost o nahlédnutí do trestního spisu, podanou podle informačního zákona, posoudily po právní stránce zcela v souladu se zákonem a výše uvedenou ustálenou judikaturou správních soudů. Správní orgány se nejprve zabývaly žádostí žalobce ve vztahu k informačnímu zákonu a správně zaujaly názor, že nejsou oprávněny poskytnout žalobci požadované informace, tj. nahlédnutí do trestního spisu, v souladu s informačním zákonem, neboť se nejedná o poskytnutí konkrétní informace z předmětného spisu. Taktéž správně poukázaly na nezbytnost postupu žalobce dle zvláštního zákona, a to trestního řádu, konkrétně dle ust. § 65 trestního řádu, v němž je komplexně obsažena úprava nahlížení do spisu v trestním řízení. Soud se tedy zcela ztotožňuje s právním závěrem správních orgánů, že žalobce je oprávněn nahlédnout do trestního spisu toliko v režimu § 65 trestního řádu a nikoliv v režimu informačního zákona, jak požadoval.

Žalobce rovněž namítal nesprávnost tvrzení správních orgánů o tom, že neměly k dispozici jím požadované informace, resp. požadovaný trestní spis, případně jeho kopii. Jak soud již výše uvedl, žalobcem v žádosti ze dne 2.4.2010 požadované informace nelze podřadit pod režim informačního zákona, tudíž je v dané věci zcela bezpředmětné, zda-li správní

orgány disponují či nikoli předmětným trestním spisem. Přesto soud podotýká, že ze správního spisu bylo jednoznačně zjištěno, že žalobcem požadovaný trestní spis se ode dne 13.3.2008 až dosud nachází u Krajského soudu v Hradci Králové, což vyplývá z dopisu Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 14.9.2010. Jelikož žalobce podal svou žádost ke správnímu orgánu I. stupně dne 2.4.2010, stalo se tak bez jakýchkoli pochybností až poté, co správní orgán již neměl spis ve své dispozici, proto by jej ani poskytnout nemohl. Tudíž i za předpokladu, že by se jednalo o žádost o poskytnutí informace podanou žalobcem v souladu s informačním zákonem, nebyl by správní orgán I. stupně povinen takovouto informací žalobci poskytnout, jelikož ji neměl k dispozici. V této souvislosti soud poukazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 20.10.2011 č.j. 6 As 33/2011 – 83, jehož právní věta stavoví: „*Informace, které je povinný subjekt zavázán poskytnout, jsou existující informace, které jsou v dispozici povinného subjektu, a to zpravidla již v okamžiku doručení žádosti o poskytnutí informace povinnému subjektu (§ 2 odst. 4 a § 3 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím*“.

Lze tak uzavřít, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, čímž jím nemohlo dojít k porušení čl. 2 odst. 2 a čl. 17 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, a proto soud nedůvodnou žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve věci samé úspěšný, úspěšnému žalovanému však prokazatelné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno.

O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud.

V Praze dne 24. listopadu 2015

JUDr. Eva Pechová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Sylvie Kosková